

snart bliver færdig med Strafferetsplejen. Men nu er det det sørgelige ved det, efter den Diskussion, jeg havde med den højtærede Justitsminister desangaaende ved Finanslovens første Behandling, at selv om den bliver færdig med Arbejdet, saa vi det dog ikke her; om det overhovedet bliver offentliggjort, ved jeg ikke, men det bliver ikke forelagt til Behandling her i Tinget. Den højtærede Minister afviste med Bestemthed Tanken om at tage den borgerlige, kriminelle Retspleje først. Naar man derimod nu tog fat paa Udarbejdelsen af den militære Rettergangsmåde, vilde den Mand eller de Mænd, som til dermed at gøre, underhaanden kunne saa fat i Betænkningen og Forslaget for den borgerlige Kommission, og derved vilde Tid kunne spares. Ja, ser man hen til, hvor megen Tid der alt er gaaet til Spilde, og mener man, at naar man har ventet saa længe, kan man jo gerne vente Dyrchastiden med, saa kan man nok komme til det Resultat, at et Aar eller to eller tre ikke har stort at sige; men naar man mere føler, at er der gaaet saa lang Tid, uden at der er sket noget, saa bør der nu tages fat for Alvor, saa har man den Mening, vi Forslagsstillere have, at man bør tage fat jo før jo hellere — Tiden kan endda blive lang nok.

Jeg mener derfor, der kan være Anledning for dette Ting til at give et lille Stød til, at denne Sag kan komme frem, og jeg tillader mig paa egne og min Medforespørgers Vegne at stille Forslag til en saaldet Dagsorden, der gaar ud paa at opfordre Regeringen til at fremme Sagen. Den lyder saaledes — den er noget lang, fordi vi have ment det rigtig med det samme at antyde selve de Hovedpunkter, vi mene bør tages i Betragtning ved Udarbejdelsen af det ny Forslag:

„Folketinget opfordrer Regeringen til i en nær Fremtid at forelægge Rigsdagen Lovforslag om en ny Rettergangsmåde for Krigsmagten under Hensyn til Grundlovens Forskrifter og saa vidt muligt under Saatteagelse af Anklage- og Umiddelbarhedsprincippet samt i øvrigt — affet fra Krigsforhold og Sotogt — navnlig saaledes:

at Krigsretternes Omraade begrænses til saadanne Straffesager, der, middelbart eller umiddelbart, vedrøre den militære Tjeneste eller de af den militære Stilling flydende Pligter,

at der stikres tiltalte en selvvalgt eller bestiftet Forsvarer og — i alt Fald i betydeligere Sager — Afgang til Indtænkning for overordnet Ret,

at der, samtidig med Opgivelse af Klasse-systemet blandt Krigsretsdommerne, stikres dem fuld Frihed i deres Stemmegivning, og gaar dermed over til Dagsordenen.“

Begrundelsen af dette Forslag antager jeg for de ærede Medlemmer vil ligge i de Udtalelser, jeg kom med i mine Indledningsbemærkninger. Jeg skal altsaa kun notere, at det, vi i Begyndelsen henviser til, „Grundlovens Forskrifter“ og „Anklage- og Umiddelbarhedsprincippet“ kun ere de Grundsetninger, som alle ere enige om den ny borgerlige Retspleje skal bygges paa, og som der vist derfor heller ikke navnlig da Grundlovens Forskrifter for største Delen ere de samme for den borgerlige og den militære Retspleje, vil være Tvivl om ogsaa maa lægges til Grund ved Udarbejdelsen af den militære Rettergangsmåde. Fremdeles have vi taget et vist Forbehold for „Krigsforhold og Sotogt“, fordi der i saa Henseende kan gøre sig særlige Betragtninger gældende, navnlig med Hensyn til det første og andet af de Punktter, der komme, efter Krigsrettens Omraade, Forsvar og Appel, medens jeg ikke ret vel kan tænke mig i Øjeblikket, at der selv under Krigsforhold og Sotogt kunde være Omstændigheder, der kunde gøre det sidste Punkt overflødig, at man opgiver Klasse-systemet; det maa sikkert ogsaa gælde under Krigsforhold og Sotogt. (Marineministeren: Det har man slet ikke!) Hvilket? (Marineministeren: Klasse-system!) Om Børd heller ikke? (Marineministeren: Nej!) Saa meget desto bedre; men saa er der „fuld Frihed i deres Stemmegivning“, det er noget, som vel savnes saavel i Flaaden som i Hæren.

Naar den højtærede Minister før ikke var klar over, hvem der havde brugt Udtrykket „Rikteduffer“ og protesterede imod, at det kunde bruges, vil jeg ikke nægte, at jeg har brugt Udtrykket. Om det var om Dommerne til Søs eller til Lands, huffer jeg ikke bestemt, men jeg brugte det kun paa Grundlag af de Udtalelser, jeg citerede. Naar en Admiral siger, at man er fuldstændig voldgiven Auditøren, og en Kapitajn siger, at det er Auditøren, der lader og styrer Geværret, og Dommerne kun „trække af“, saa tror jeg man har Lov til at sige, at det er en Stilling som Rikteduffer. Om det behøver at være det, er et andet Spørgsmaal, men i saa Henseende er jeg ikke tilstræffelig betrygget ved, hvad den ærede Minister anfører, at de Folk have Beslighed til at lære tilstræffeligt til ikke at være Rikteduffer. Thi saa længe de staa